

Güray Sert

KORKUD

Kızıl saçlı adam, dışarıda tek başına durmuş, usulca akıp giden nehri seyrediyordu. Piyale adama yaklaştı ve “ Eskiler hızlı nehir derlerdi buna” diyerek söze girdi. Gereksiz merhabalaşmalarla, zaman kaybetmeye niyeti yoktu. “Ne dersin?” diye sordu. “Ona bir mektup versem, adı gibi hızlıca götürebilir mi sevdiğime?” Kolomb, arkasına dönüp, “Eğer çok seviyorsan ve o da seni çok seviyorsa, mektuplara hatta sözcüklere bile gerek yoktur. Hissetmesini istediklerini aklından geçir yeter” diye cevapladı Piyale’yi. Bu sözleri söylerken sanki derinliklerde bir hazine arar gibi, Piyale’nin gözlerinin tam içine bakıyordu. Sonra Piyale’nin arkasında duran Korkud ve Deli Birader’e bakarak, “Ne istiyorsunuz benden? Neden buraya getirdiniz beni?” diye sordu. Kolomb’un ağzından çıkan kelimelerin tınısını beğenmeyen Piyale, tam adamı hizaya getirecekti ki, Korkud cevap verdi. “Öğrenmek istiyoruz” dedi. Ve adamın neyi öğrenmek istiyorsunuz diye sormasına bile izin vermeden, “Dünya tarihini nasıl değiştireceğini öğrenmek istiyoruz” diye ekledi. “Zira bunun birçok yolu var. Osmanlı padişahını öldürmek de bunlardan biri. Şimdi anlat bize, nasıl değiştirecekmışsin dünyayı?” Korkud, bu sözleri söylerken, hesap sorar bir edadan ziyade, gerçekten merak eden bir kişi gibi davranmaya gayret etmişti. O da biliyordu ki, adamı konuşturmadan daha kolay bir şey yoktu ama eğer adamın niyetinde, gerçekten babasına karşı kurulan bir tuzak var ise bu tuzağı da arkasındakileri de öğrenmek gerekti. Kolomb, Piyale’yi işaret ederek, “Arkadaşınıza da söyledim. Ben bir gezginim. Denizler benim vatanımdır. Padişah’a ulaşabilirsem ona anlatacaklarım onun da ilgisini çekecektir diye düşündüm. Şu ana kadar denenmemiş hatta akıl dahi edilememiş şeyler keşfettim ve bunları Padişah’a anlatmak niyetindeyim. Bana bir fırsat vermesini ümit ediyorum” Korkud, adamı dinledikten sonra yanına buyur etti. Kendisini tanıttı. O, kendisinden “Ben Padişah’ın oğluyum” diye söz ederken, Piyale, “Gelecekteki padişah yani” diye söze girdi. Ne zaman Korkud böyle kendini tanıttıysa, bu detayı dillendirmeden edemezdi. Ve her defasında olduğu gibi bu detay, dinleyenin tüm duyularında olumlu bir etki bırakıyor, ağızdan çıkacak sözcükler daha özenle seçiliyor, hiddetle bakan gözler daha bir mahzunlaşıyor, kulaklar sarf edilen her sözcüğü yakalamak için her zamankinden kat kat daha hızlı mesai yapıyorlardı. Korkud ile Kolomb gece boyunca sohbet ettiler. Kolomb, denizden, gemilerden, gördüğü yerlerden, görmek istediği şehirlerden o kadar tutkuya bahsediyordu ki; Korkud yerinden bir an bile olsa kıpırdıyamıyordu. Kolomb, başından geçen ilginç anıları anlatırken bir yandan da gemiciliği anlattığını fark etmiyordu bile. Deli Birader de oturduğu yerde Kolomb’u dinlerken sık sık araya giriyor, duyduğu kelimelerin anlamlarını soruyor, bildiklerini de teyit ediyordu. Kolomb bir anısını anlatırken “abligemento” kelimesini kullandı. Deli Birader hemen araya girip “Vay anasını. Bu bizim bildiğimiz abli işte. Bizim kırk yıllık abliye adam abligemento diyor” deyip bir küfür salladı. Kolomb anlamadı, diğerleri gülüştiler. Başka bir hikâyede Kolomb “fondo” diyor, Deli Birader onu, “Ona fonda denir” diye uyarıyor; Kolomb, bir cümlede “tiramollare” kelimesini geçiriyor, Deli Birader “tiramola” diye düzeltiyordu. Bu duraklamaların her birinde Piyale ve Korkud tebessüm ediyor, Kolomb ise şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Bu şaşkınlığı yine Deli Birader’in bozuk İtalyancasıyla, “avanti (devam et)” komutu bozuyor ve Kolomb anlatmaya devam ediyordu. Gece boyunca Kolomb, Çiçilya açıklarında korsanlarla giriştiği

mücadelelerden, dünyanın en büyük gemilerinin yapıldığı Ankona şehrinden ve o şehrin işlek limanından, dünyanın en lezzetli balıklarını yiyebileceğini iddia ettiği Pulya'dan bahsetti. Özellikle Korkud'un dedesinin fethettiği Pulya ile ilgili uzun uzun konuştular. Korkud, vefatının üzerinden 3 sene geçmiş olmasına rağmen, halen onun adını duyduğunda yarı özlem, yarı pişmanlık ile anıyordu dedesini. Özlemi sevgisinden, pişmanlığı ise dedesinin cenazesine sahip çıkamamasından kaynaklanıyordu. Sabahın ilk ışıklarına kadar konuştular. Korkud, denizcilik ile ilgili o kadar çok şey öğrendi ki, bir gemide çalışmaya başlasa bocalamazdı. Gemide dümendâr olsa ve kaptan ona "Baştankara" diye emir verse, o geminin batma tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu fark eder ve batırmamak için baş kısmından gemiyi karaya oturtması gerektiğini anlardı. Artık "alagra" dediğinde geminin sahilden açıkta beklediğinin anlatıldığını, geminin yan tarafına dik gelen rüzgârın apazlama olduğunu ve bunun gibi birçok terimin ne anlama geldiğini biliyordu. Dinledikleri arasında daha önceden bildikleri de vardı elbette ama Kolomb öyle iştahla anlatıyordu ki, onları bile ilk kez duyuyormuş gibi hissetti. Kolomb'un anlattıkları arasında daha önce hiç duymadığı şeyler de vardı. Mesela Kolomb, çıktığı bir sefer sonrasında tanıştığı Vikinglerden bahsetti. Onların yıllardan beri batıya doğru yaptıkları seferleri ve bu seferlerde yeni kara parçaları buldukları anlattı. Bu anlattıklarını bir de Padişah'a anlatmak istediğini, burada olma amacının bu olduğunu da söylediklerine ekledi. Kolomb'u dikkatle dinleyen Korkud, etkilendiğini belli etmeden, onu babasıyla görüştüreceğine dair söz verdi. Hisleri belli etmeme sırası şimdi Kolomb'daydı. Aslında sevinçten karşısındaki adama sıkıca sarılmak geçiyordu içinden ama bunun sonucunun ne olacağını bildiğinden kendini tutuyordu. Ne de olsa kolay değildi 14 seneden beri hayalini kurduğu, destek bulabilmek için kapı kapı dolaştığı hedefini gerçekleştirmeye bu kadar yakın olmayı hazmetmek. Sadece kuru bir teşekkür edebildi. Sonra sessizlik oldu birden. Uzun zamandan beri konuşmadan duran ve sadece dinleyen Deli Birader, bozdu sessizliği. "Şanslı adamsın Kolomb" dedi Deli Birader. "Padişahım, şehzademi sever. Onun bir dediğini iki etmez. Senin işinin yarısı oldu demektir. Şehzadem olmasa, Padişah'ın gölgesine bile dinletemezdin bu anlattıklarını" Konuşurken yarı İtalyanca yarı Türkçe konuşuyordu. Anlaşılmayan yerleri Piyale çeviriyordu. Anlatmaya devam etti Deli Birader, "Hepimiz neşelendiğimize göre bir dörtlük patlatayım bari" dedi. Piyale, Deli Birader'in söylediklerini Kolomb'a aktarıp aktarmamakta tereddüt etti. Deli Birader, anlattığı edepsiz fıkralar, hikâyeler, şiirlerle ünlüydü. Ne zaman fırsatını bulsa bir dörtlük okuyuverirdi. Fırsat bulamadığı zamanlarda da bir şekilde konuyu oralara getirirdi. Genelde Korkud, bu edepsiz hikâyelere izin verir, bazen ise rahatsız olurdu. Şarabı fazla kaçırdıkları bir Manisa gecesinde Deli Birader'in anlattığı bir hikâye sonrasında sinirlenen Korkud, Deli Birader'i zindana attırmıştı. Deli Birader, zindan muhafızına saatlerce dil dökmüş, bu alıkonma kararını, şehzadenin sarhoş iken verdiğini, ertesi gün şehzade ayıldığında kendisini göremezse, sinirleneceğini ve bu sinirden muhafızın da payını alabileceğini hatırlattı. En sonunda ikna olan muhafız Deli Birader'i serbest bırakmış, ertesi günde aynen dediği gibi olmuş, Korkud uyanır uyanmaz, Deli Birader'i sormuş, onu bir gece önce zindana attırıldığını unutmuştu. O günden sonra Deli Birader ne zaman bir fıkra, hikâye anlatacak ya da şiir okuyacak olsa Korkud'un yüzüne bakar, ondan icazet beklerdi. Beklediği icazeti alan Deli Birader sanki topluluk önüne çıkmış ve herkesin hayatını değiştirecek ehemmiyette bir şey söyleyecek bir kişi edasıyla boğazını temizledi ve kendisinden beklenmeyen ciddiyetle dörtlüğü okumaya başladı. "Kızının çölmegi key gayet tar imiş/

Hem içinde hayli bulgur var imiş/Etceğiz salmak diledim aşına/Bulgurun bazısın itti aşına.” Dörtlük biter bitmez gülmeye başladılar. Piyale, Deli Birader’in dediklerini Kolomb’a aktarmamıştı ama diğerleri gülüyor diye Kolomb da gülüyordu. Deli Birader’in bu edepten uzak dörtlükleri çok meşhurdur. “Bu dörtlüğün bir hikâyesi var aslında” dedi Deli Birader. Tam anlatacağı ki, “Bu kadar yeter” dedi Korkud. “Yorulduk, biraz dinlenelim, sonra Padişah’ın huzuruna çıkarız.”

Birbirinden canlı renklerde ki sanat şaheseri gibi nakışlarla süslenmiş otağ-ı hümayûnun, divanhane kısmında Beyazıd, günlük görüşmelerini yapıyordu. Yüksek divanhâneli çadırlardan meydana gelmiş otağın zemini birbirinden güzel, daha önce eşi benzeri görülmemiş tarzda dokunmuş ipek halılardan döşenmişti. Birbirinin içine geçen çadırlardan oluşan otağ-ı hümayûn yedi direkli olup cepheden bakıldığında üç kubbeli gibi görünürdü. Bu kubbelerden bir tanesinin altında Padişah dinlenir ve günlük görüşmelerini yapardı. Diğerinde hamam odası bulunur, üçüncüsünde ise hazine muhafaza edilirdi. Padişah otağı mutlaka kırmızı renkte olur, ipekten dokunmuş kumaşlardan yapılmasına dikkat edilirdi. Vezirleriyle yaptığı günlük görüşmelerinin ardından Beyazıd, Mengli Giray’ı huzuruna kabul etmiş, ona çeşitli hediyeler sunuyordu. Zira Mengli Giray’ın verdiği destekle özellikle Akkerman Kalesi kolaylıkla ele geçirilmişti. Mengli Giray, en son olarak kendisine takdim edilen sırmalı kalpak için de Padişah’a teşekkür etti. Beyazıd, “Yardımların karşılıksız kalmayacak, Kırım Hanlığını bundan sonra hep yanımızda görmek isteriz.” dedi. Kırım Han’ı huzurdan çekildikten sonra, içeriye Korkud girdi. Padişah ve yanındakiler, Korkud’un yanındaki tuhaf giyimli adama dikkat kesilmişlerdi. Ecnebi olduğu her halinden belli olan bu adamın, kafasının önlerinde seyrek olan ama yan taraflarından kulaklarını örtercesine aşağı dökülen kırmızı saçları öyle tuhaf görünüyordu ki; içeridekiler adamı incelemekten, Korkud’un konuşmaya başladığını bile başta fark edemediler. Korkud, Padişah’ı selamladıktan sonra söze başladı. “Haşmetli Padişahım. Yanımda gördüğünüz bu adam Cenovalı bir gezgindir. Yıllardan beri birçok yerlere seferler yapmış ve birçok şey öğrenmiştir. Dün bizim misafirimiz oldu. Bildiklerinden biraz bize de bahsetti. Doğrusu odur ki, anlattıkları ilgimizi çekti. Belki sizin de ilginizi çeker diye düşündük. Anlatacakları belki devletimizin faydasına olur dedik. Kıymetli vaktinizi ayırırsınız inşallah” dedi. Beyazıd, oğlunu dinledikten sonra, Kolomb’u baştan aşağıya süzdü. Bu süzme sırasında Kolomb, öyle heyecanlandı ki, neredeyse elinde tuttuğu kitap ve haritaları düşürecekti. “Anlat” dedi Beyazıd. Kolomb, hızlıca konuya girdi. “Padişahım, siz ki cenkten cenge koşar, zaferden zafere erişir, toprağınıza toprak katarsınız. Eğer beni dinlerseniz daha önce kimsenin gitmediği, kimsenin fethetmediği yeni toprakları size vaat ederim” dedi. Vaat kelimesini kullanmasının doğru olup olmadığından emin değildi ama artık çok geçti. Kelimeler yaydan çıkan ok gibi çıkmıştı ağzından. Bir yerde güzel bir söz okumuştur. Diyordu ki, “Söz ağzınızdan çıkana kadar sizin esirinizdir, ağzınızdan çıktıktan sonra siz onun esiri olursunuz” Şimdi telaffuz ettiği sözcüğün kendisini esir etmesinden korkuyordu. Neyse ki Padişah hoşgörülü bir adamdı. Yanındaki vezirler bile duydukları kelimedenden rahatsız olmalarına rağmen o, bu detayın üzerinde hiç durmadı. Sanki duymamış gibi davranarak “Neredeymiş o bilinmeyen topraklar” diye sordu Beyazıd. Kolomb anlatmaya başladı. Uzun uzun anlattı. Elinde tuttuğu kitap ve haritaları önce Padişah’a, sonra onun emriyle kaptan-ı derya Mesih Paşa’ya gösterdi. Diyecek başka sözü kalmayınca da sustu. Padişah, ne düşündüğü konusunda en ufak bir belirti vermeden eliyle “çekilebilirsin” işareti

verdi. Kolomb dışarıya doğru alınırken şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Neyse ki dışarıda bekleyen Piyale, onun cevap bekleyen bakışlarına cevap oldu. “Merak etme” dedi. “Padişahımız hiçbir konuda öyle birden karar vermez. Şimdi düşünür, istişare eder, sana kararını bildirir” Kolomb, bir nebze olsun rahatlamıştı. Artık verilecek kararı beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ertesi gün bekledikleri haber geldi. Padişah, Kolomb’u huzuruna çağırıyordu. Büyük bir merakla huzura çıktılar. Beyazıd’ın yanında Korkud’un abisi Ahmed duruyordu. Nedense pek bir halinden memnun görünüyordu. Padişah’ı selamlayarak içeri girdiler. Beyazıd önce Korkud’a sordu. “Sen bu adamı ne zamandır tanıyorsun?” Korkud, sorunun soruluş amacını anlamaya çalıştı ama bir sonuca varamadı. “Yeni tanıştık Padişahım” diyebilirdi. Bu cevap Ahmed’i daha da memnun etmişti. “Peki. Sen bu adamı benim huzuruma çıkarmadan önce araştırdın mı? Bu adamı sen bana getirdiğine göre onu araştırmak senin görevin mi? Ahmed’in görevi mi?” diye sordu Beyazıd. Korkud, bu sorunun cevap almak adına sorulmadığını fark etmişti. Beyazıd, Kolomb’a döndü bu kez, “Sen bize ayak basılmamış topraklardan bahsettin ama öğrendik ki Portekiz kralına da sürekli batıya giderek Hindistan’a varılabileceğini ve oranın fethedilebileceğini söylemişsin. Amacın nedir? Bizden para koparmak mıdır? Bilmez misin ki, bizim yeni toprak bulmaya ihtiyacımız yoktur. Biz fethetmek istediğimiz yere sefere çıkar, cenk eder ve fethederiz” diye azarladı. Kolomb ne diyeceğini bilememişti. Yüzünün rengi çadırınki ile aynı olmuştu neredeyse. Beyazıd, hızını alamamıştı, devam etti. “Bizim müneccimbaşılarımız da bilirler, sürekli batıya giderek, sonunda doğuya varılacağını. Bunu senin de biliyor olmanı takdir ettim, lakin neden her gittiğine başka şeyler vaat edersin. Biz seni reddettiğimizde bu sefer kime gidecek ve bu defa nereye sefer yapmaktan bahsedeceksin?” Bu kez sesi biraz daha sakin görünüyordu. Korkud, sinirden ne diyeceğini bilemez haldeydi. Özellikle, Padişah’ın yanında duran Ahmed’in sırtışını gördükçe kını kınında durmuyordu. Kolomb, usulca söze girdi. “Padişahım, sizin kudretinizi dünya üzerinde bilmeyen yoktur. Sizin gibi nam salmış birinden para koparmaya çalışacak kadar hayata küsmüş değilim. Ben, tecrübelerimi değerlendirecek birini arıyorum. Bu tecrübenin karşılığı Hindistan da olabilir, henüz adı konmamış topraklar da. Kimin neye ihtiyacı var ise ben onu sundum. Bilirim ki, sizin Hindistan’a ihtiyacınız yoktur. Olsa idi zaten gider alırdınız. Ama dünya üzerinde kimse yoktur ki, bilinmeyene sahip olmayı istemesin. Portekiz kralının ise tek sevdası Hindistan’dır” anlatmaya devam edecekti ki, Beyazıd onu durdurdu. “Zeki bir adamsın Kolomb. Lakin bizim yeni yerler bulmak gibi bir niyetimiz yoktur. Topraklarımızda istediğin kadar kalabilirsin fakat hayallerini gerçekleştireceğin yer burası değildir.” diye kestirip attı. Sonra her ikisinin de çıkmalarını emretti. Ancak Korkud’un söyleyeceklerini söylemeden çıkmaya niyeti yoktu. Babasının gözlerinin içine bakarak anlatmaya başladı. “Padişahım, sizin şehre girdiğiniz gün vuku bulan bir suikast girişimi olmuştu hatırlarsınız. İşte o gün kalabalığın içerisinde bir kişi daha öne atılacak olmuş ama çıkan olay ile birlikte vazgeçmişti. Bunu, kulunuz ben ve yaverim Piyale fark ettik ve adamın peşine düştük.” Beyazıd, dikkatle dinliyordu. “Adamı bir meyhanede bulduk. Konuştuk, dinledik. Heyecanlıydı. Hayatını tehlikeye atacak kadar heyecan içerisindeydi. İçinde bir ateş vardı onu yakan. Bunu anlamak için adamın gözlerine bakmak yetiyordu. Bize dünya tarihini değiştireceğim diyordu. Nasıl yapacağını sorguladık. Size zarar vermek niyeti var mıdır? Anlamaya çalıştık. Anladık ki, bu adamın kendinden başka kimseye zararı yoktur. İşte o

adam, yani Şu an huzurunuzda bulunan Kolomb, böyle bir adamıdır. Bundan ziyade sizden öncesinde kimle ne konuŐmuŐtur ilgilenmedik. Bildiğimiz kadarı, onunla ilgili karar vermemiz için bize kfi gelmiŐtir. Biz sadece onun bize anlattıklarını sizin de dinlemenizi istedik. KeŐke bir baŐkasına tahkikat yaptırmadan önce beni çağırıp da sorsaydınız, ben zaten size her Őeyi anlatırdım.” dedi. Son cümleyi söylerken Ahmed’e bakmıŐtı. Korkud, söyleyeceklerini söyledikten sonra, cevap beklemeden hıŐımla odadan ayrıldı.

Dışarıda bekleyen Piyale ve Deli Birader yanlarından geçip giden Korkud’un arkasından bakakaldılar. Bu kez Kolomb ıktı dıŐarı. zgn olduğu her halinden belli oluyordu. “E ne dedi Padişah?” diye sordu Piyale. “ Biz seninle gelmeyiz ama sen bizimle kalabilirsin dedi” diye cevapladı Kolomb. Deli Birader ile Piyale, ŐaŐkınlıklarını gizleyemediler. “Nasıl yani?” dedi Piyale. “Kabul etmedi mi?” Kolomb, bir hıŐımla giden Korkud’un arkasından bakarken, konuŐtu. “ Yanında biri vardı Padişah’ın. Adı Ahmed. Sormuş soruŐturmuŐ beni. Portekiz Kralı ile olan görüŐmemi ifŐa etmiş. HoŐ sakladığım bir Şey de yok ya. O taŐ koydu yoluma. Ne diyelim yapacak bir Şey yok. Biliyorum ki bir gün hayallerimi gerçekleŐtireceğim ama Padişah’ın dediği gibi orası, burası değil.” Deli Birader fkelendi. “Ben o taŐı ona yediririm” dedi. Tam o sırada Padişah, yanındakiler ile birlikte çadırdan ıktı. Padişah’ın hemen arkasından yürüyen Ahmed, Kolomb’u görünce durdu. “Senin adına üzüldüm ama sende de talih yokmuŐ arkadaŐ. Korkud değil de benimle karŐılaŐmuŐ olsaydın, Şimdi kendine tayfa seçiyor olurdu” dedi. Deli Birader, bir Şeyler söylemek için can atıyordu ama aklına da bir Şey gelmiyordu. O çaresizce ne diyeceğini düŐünürken Piyale söze girdi. “ Şehzadem, sizde de biraz akıl olsaymıŐ, Padişah’ımı bu iÇten vazgeirmez, daha çok teŐvik ederdiniz.” Bu sözler Deli Birader’i o kadar sevindirdi ki, gülmemek için kendini zor tuttu. Hissettiklerini açığa çıkarmamaya gayret eden sadece Deli Birader değildi. Ahmed de tutuyordu kendisini ama onun saklamaya çalıŐtıĐı Şey, sarf edilen sözlere karşı duyduğu fkeydi. Aıası bu konuda oldukça baŐarılıydı. Onu görenler Şu anda sinirden beyinde ŐimŐekler aktığını asla anlamazdı. Genelde de sakin bir kiŐiliĐi vardı. Ahmed’in, Beyazıd’ın en sevdiği oğlu olduğunu bilmeyen yoktu. Devlet meselelerinde her zaman onu yanında tutardı. Korkud’a göre babası onu halen dedesinin cenaze merasiminden dolayı suçluyordu. Piyale’ye göre ise Ahmed oyunu kuralına göre mertçe oynamıyor, sürekli Padişah’ı etki altında bırakıyordu. Bir sefer hazırlığı konusunda konuŐacak olsalar Ahmed babası ne derse tıpkı kendisi de öyle düŐünüyormuŐ gibi davranıyordu. Hatta birkaç kere babasıyla tam ters dŐtĐu konularda bile böyle dŐndĐu için ne kadar aciz olduğunu, oysa babasının kararının doğruluğunun ne kadar da açık seçik durduğunu, kendisinin bunu nasıl olup da dŐnemediĐini söyleyip, olayı ustalıkla kendisine çevirdiği bile olmuştu. Asla kavga adamı değildi.  kardeŐ arasında en içten pazarlıklı olan oydu. Selim deli dolu ama mert biriyken, Korkud ise oturaklı ve ilme düŐkün yapıdaydı. Ahmed ise diğerlerine göre çözülmesi en zor olandı. Hislerini belli etmez, arkadan oyunlar çevirir ve bir Şekilde en sonunda kazanan olmayı baŐaran kişi olurdu. Şimdi de Piyale ile olan atıŐmasını bir oyun gibi değerlendiriyordu. AĞır adımlarla Piyale’ye yaklaştı. Usulca kulağına eğilerek fısıltıyla konuŐtu. “ Sen de biliyorsun ki, seni ortadan kaldırmam için bir emrim yeter. Çok sevdiğin Korkud dahi seni benim gazabımdan kurtaramaz ama sevgili kardeŐimi bir günde iki kere zmek istemiyorum” Sonra olduğu yerde doğruldu ve babasının peŐinden gitmeye koyuldu. Aslında herkes biliyordu ki; Ahmed’in kardeŐini üzmekten çekindiği falan yoktu. Bilmedikleri Şey ise

Ahmed'in, padişahlığa giden yolda oynadığı bu oyunda Piyale'nin kilit bir rolü vardı. O yüzden onun Korkud'un yanında olması çok önemliydi.